

פרשת משפטים תשפ"ג

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:27
Brooklyn, NY	5:14
Chicago, IL	4:06
Houston, Texas	5:53
Johannesburg, S. Africa	6:31
Lakewood/Deal, NJ	5:16
London, UK	5:03
Los Angeles, CA	5:20
Manchester, UK	5:07
Monsey, NY	5:14
Montreal, Quebec	5:06
Passaic, NJ	5:15
Toronto, Ontario	5:32
Yerushalayim	4:51
Zurich, Switzerland	5:33

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

משפטים

שואל פטור אם מתה מחמת מלאכה

ע' תולדות אדם ששאל ספר מאחי הגר"א, וע"ש שנתקלקל מחמת שקידתו הנפלאה ופטר מטעם מתה מחמת מלאכה.

וע' מנחת אלעזר ח"ד ע' שהשיג ע"ז וכתב דלאו דסמכא הוא הסיפור הזה. והביא שם מהרמב"ם פ"ג מגזילה ואבידה ה"ג שכתב מצא ספרים קורא בהן וכו' ולא יקרא בהן בתחלה וכתב שם המ"מ בשם הרשב"א בשם הרמב"ן דלא איתמר האי דינא אלא בס"ת נ"ך שמי שהוא רגיל בהם א"צ ליגע בהם כלל ושאינו רגיל נוגע בהן ומושך אילך ואילך ויש לחוש שמא יקרע אבל עכשיו שנהגו לכתוב גמ' השונה פרקו מאה פעמים ומי שלא ראה מעולם אין בו ליגע ולמשמש לפי שהוא צריך מחשבה יתירה וילמוד לכתחלה. ואע"פ שלא כתב הרב ז"ל אלא בדין השואל נראה דה"ה לאבידה וצ"ע. ומובא בסמ"ע רס"ז כ"ח.

וכתב דמבואר דלענין שואל בספרים פשוט הוא להרמב"ן והרשב"א דבספרי תלמוד שיתקלקלו ע"י עיונים אסור לשואל לעיין בו אפילו כבר למד בו.

ולענין מתה מחמת מלאכה, באונס דלא שייך למלאכה, כגון שאל רכב והיה אונס בשעת נהיגה, ע' ש"ע ש"מ ג' מח' ש"ע ורמ"א. וע' טור סי' ש"מ בשם הרמ"ה אפילו לא שייך להשתמשות שלו, וע' קבא דקושייתא ל"ט שהק' א"כ בעלת הכתם בנדה נ"ח תפטור על הכתם.

(ובדברי הרמ"ה ע' חומש מדרש הלכה פ' משפטים לפרש דס"ל כנתיבות ש"מ דפטור ממ"מ משום קיבל עליו, והרא"ש דחולק על הרמ"ה ס"ל כרמב"ן ב"מ צ"ג שהפטור משום פשיעת המשאיל).

(והנה מצינו מתה מחמת מלאכה פטור, ולכא"ה"ה כחש, וע' ב"מ צ"ו ע"ב דאדרבה כחש פשוט טפי דלא לחנם השאילו, וע' מח' רשב"א שם ורמב"ן עה"ת אם זה הסברא של מתה מחמת מלאכה או טעם אחר).

פריקה צריכה להיות קודמת, משום שיש בה גם מצות צער בעלי חיים, וא"כ כיצד יתכן שמשום שעלול להגיע לשנאה פנימית מעבר למה שמצוה לשנאותו ע"פ דין, יבטל כעת מצוות פריקה, שנאת הרשע וצער בעלי חיים, ועליו דווקא ללכת ולעזור לאותו רשע?

ותירץ: איתא במדרש (ב"ר מד), אמר רב "אמרת ה' צרופה" - הוי לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות. ויתר על כן לומדים מפ"ר שזה, שלעיתים צריך אף לוותר על מצוות שחייב בהן, ולקיים מצוה שאיננה מחובתו, משום שעל ידי מצוה זו קרוב יותר שיגיע לכפיית היצר ולצירוף נפשו.

הוי אומר שכל מטרתה ותכליתה של התורה, אינה אלא לעקור כל זיק של רשע מתוך לבו של האדם ולהביא אותו לידי צירוף וזיכוק.

תלמידי הישיבה אשר היה ידוע כבחור ישר דרך.

כל תלמידי הישיבה הזדעזעו והתקוממו כנגד המעשה המביש, אולם 'הסבא' נותר יושב במקור מו בנחת ושלוה פלאיים, הצעקות לא עשו עליו רושם כלל. להיפך, הוא חיפש את הדרך ללמד זכות ואמר: "בחור זה נשאר עדין וישר בטבעו. סימן לדבר, הוא אינו יכול להציע את טענותיו בשקט וצריך לצעוק אותם ולדבר סרה. אילו היה מדבר בחשאי ובשקט היה שומע בעצמו מה שמדבר והיה מתבייש מדבריו ומתחרט. לכן הרעים בקולו כדי שלא ישמע מה שמדבר לבלבל את עצמו. כשינוח מעט יבין ויכה לבו עליו..."

במילים אלו הראה 'הסבא' שגם במושחת זה אפשר למצוא נקודה מאירה, זיק טהור ומאיר מצא הוא אפילו באדם מסואב וחשוך זה.

כי תראה חמור שונאך (כגה)

אומרת הגמ' (פסחים קיג) מאי שונא? וכו'. ומי שריא למיסיניה וכו'? אלא לאו כה"ג דראה ביה איהו דבר ערוה, רב נחמן בר יצחק אמר מצוה לשנאותו שנאמר יראת ה' שנאת רע.

ומקשים התס': בגמ' (ב"מ לב:): מבואר שאם יש לפניו שונא לטעון ואוהב לפרוק, שונא לטעון קודם כדי שיכוף את יצרו, ומה כפיית יצר שייך במי שמצוה לשנאותו? ותירצו: כיון שהוא שונא את חבירו גם חבירו שונא אותו, דכתיב כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, ובאים לשנאה גמורה ושייך בה כפיית היצר.

מקשה מון הסבא מסלבודקה צוק"ל: הרי

דברי רבותינו

מון "הסבא מסלבודקה"

הגאון הצדיק רבי נתן צבי

פינקל צוק"ל

כ"ט בשבט תרפ"ז

הסבא צוק"ל היה מוצא אצל כל אדם ובכל מקרה את ה'כף זכות'. היה חודר לנבכי עמקי נשמתו של האדם הגס ביותר ומוצא את הדרך לדונו לזכות.

סיפר תלמידו הרב אלעזר ראובן מושקין צ"ל כי היה נוכח פעם כאשר

מתנגדי שיטת המוסר הסיתו כמה מבני הישיבה להתקומם כנגד 'הסבא'. מספר תלמידים נכנסו לבית המדרש וצעקו בקול דברי בלע נגד 'הסבא' ושיטתו. בין הצועקים היה אחד מהשקדנים שב

דברי הימים

הכנעתו של 'המושכל ראשון' מפני האמת

"לא תשא שמע שוא" (שמות כג, א), וברש"י: "לא תשא שמע שוא - אזהרה למקבל לשון הרע ולדיין שלא ישמע דברי בעל דין עד שיבא בעל דין חבירו".

אמת ושונאי חמס ועוול, מכל מקום משנקבעו בליבם דבריו של בעל דין אחד – אינם יכולים לשרשם!

טבע אדם – לא לשנות דעתו מן ה'מושכל ראשון' שלו

איסור זה שנאמר לגבי דיינים, נכון ביותר אף לגבי כל אחד מאיתנו. טבעו של אדם, שכשעומד לדון במקרה שיש בו שני צדדים, לכאן ולכאן, ומשמיעים בפניו את טענת צד אחד בלבד, הרי הוא סמוך ובטוח שדברי צד זה הם הנכונים, מאחר שלא משמיעים לפניו את טענת הצד השני ואינו יכול לבור את הבר מן התבן מתוך דברי הראשון, וגם אם לאחר מכן ישמיעו באזניו את טענות הצד השני, לא יוכל לקבל את הדברים, שכן כבר נקבעו בנפשו דברי הצד הראשון. ואל יאמר אדם כי אינו חושש לכך משום שיטה את אוזנו לש' מוע היטב את דברי הצד השני, משום שאחד הדברים הקשים ביותר לאדם, הוא לשנות את טבעו זה, וכבר הוכיחה המציאות, שכיון שנטה אדם בדעתו על פי ראייתו או שמיעתו, יקשה עליו לשנות זאת.

***

הש"ך (ח"מ סי' לג, סק"ט) הביא את דעת בעל העיטור, לגבי עדים שהעידו בבית דין כשהיו קרובים ולא נודעה קורבתם, ולאחר מכן נמצא שהיו קרובים ונפסלו לעדות, ונפסק הדין, שגם לאחר כמה ימים שנתרחקו מקור

דמי רשע ערום אמר רבי יוחנן זה המטעים דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חבירו, ופי' רש רש"י: "שמטעים דבריו לדיין - דמשנקבעו בלב הדיין שערי זכיותיו לדבריו של זה, קשין לסלקן, והרי ערמותו". כלומר, למרות שלא חר מכן יבוא בעל הדין השני לבית דין לטעון את טענותיו ויטעים את דבריו בפני הדיינים, מכל מקום הדין לא יוכרע על פי האמת, משום שבעל הדין הראשון צייר בפני הדיינים את שאירע על פי ראות עיניו וכך נקבע הדבר בלי בם, מבלי שיוכלו לקבל את טענות בעל הדין השני, וכיון שבעל הדין הראשון גרם לכך שה' כרעת הדין לא תהיה לאמתה של תורה, הרי הוא נקרא 'רשע ערום'.

והדבר מפליא, הלא איננו עוסקים באנשי שוק או בפתיים חסרי שכל, אלא בדיינים שהם "אנשים חכמים ונבונים, מופלגין בחכמת התורה בעלי דעה מרובה", שהם "רודפי אחר הצדק מחמת עצמן בדעתן, אוהבין את האמת ושונאין את החמס ובורחין מכל מיני העול" (רמב"ם סנהדרין פ"ב, ה"א, ה"ז), וכי צד יכול בעל הדין להטות את ליבם ולהביאם לידי עיוות הדין רק במה שיקדים לטעון את טענותיו קודם שבעל הדין השני השמיע את טענותיו.

ומבואר מפרשה זו, מהו תוקפו של הרושם הראשון שמתרש בליבו של אדם, ואף כשר עוסקים אנו בדיינים, חכמים ונבונים, אוהבי

אסור לדיין לשמוע צד אחד בנידון שיש בו שני צדדים

הלכה זו שאסור לדיין לשמוע דברי בעל דין מצד אחד ללא שמיעת בעל הדין השני היא משום קבלת דבר שקר, וכלשון הכתוב בפרש' תינו: "שמע שוא". אמנם בגמרא (סנהדרין ז, ב) הובאה מחלוקת מנין למדנו הלכה זו: "שמע בין אחיכם ושפטתם" (דברים א, טז), אמר רבי חנינא, אזהרה לבית דין שלא ישמע דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חבירו, ואזהרה לבעל דין שלא יטעים דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חבירו, קרי ביה נמי 'שמע בין אחיכם', רב כהנא אמר מהכא, מ'לא תשא', לא תשיא'. פירש רש"י: "לא תשא - לא תקבל שמע שוא, אזהרה לדיין, וקרי ביה נמי 'לא תשיא', אזהרה לבעל דין".

ובטעם אזהרה זו כתב רש"י (שם): "שמע בין אחיכם - כשיהיו שניהם יחד שמעו דבריהם, ולא תשמעו דברי זה בלא זה, שמסדר דברי שקר כדברי אמת לפי שאין מכחישתו, ומ' כיון שלב הדין נוטה לו לזכות שוב אין לבו מהפך בזכות השני כל ק". וכן מבואר בספר המצות לרמב"ם (לא תעשה, רפא): "הזהיר השופט שלא לשמוע דברי אחד מבעלי הדין שלא בפני בעל דינו וכו', והזהיר השופט מ' מוע אותם הדברים כדי שלא תכנס לנפשו צורה אין יוסר לה ולא אמתות".

ומטעם זה אמרו חז"ל (סוטה כא, ב): "היכי

דברי בית שמאי קודם לדעתם. נמצא שבית הלל דנו בכל נושא לשני הצדדים באופן שווה, מבלי להיכשל ולקבוע כפי ה'מושכל ראשון' שלהם, ומתוך כך דעתם בכל סוגיא הייתה מנר פה ומזוקקת, ולכן זכו שתיקבע הלכה כמותם.

והנה כדי לזכות להגיע לידי ישרות בלימוד, אין די לאדם בחריפות שכלו, אלא עליו לנהוג במעין הנהגה של מידת החסד! עליו לכבד את דעת חבירו, לשמוע את דבריו ולהבין אותם, מפני שרק על ידי כך יוכל לברר את האמת ולזכות ללמוד לאמיתה של תורה. והחיוב לנהוג במידה זו מוטל על האדם למשך כל ימי חייו, הן במילי דעלמא והן בעסק התורה, ואף שהנהגה זו היא קשה ביותר, שהרי טבע האדם להחזיק בדעה הראשונה שלרוב היא דעתו שלו, מכל מקום מוטל עליו להתרגל בכך ולעבוד על עצמו בדבר זה. ורק לאחר שיקנה קנין גמור בנפשו, להקדים ולהחשיב דברי חבירו, עד שיהיו שווים בעיניו כדבריו שלו, אזי יזכה להתעלות בתורה. מִרְן רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה זְצִיבֵי סִימֵי שִׁיחְתוּ בְּדֵי בְרִים אֵלוֹ:

השבת הוא יום הזיכרון השמונים של הסבא מסלבודקה זצוק"ל. פעם שאל מישהו את בנו ראש הישיבה רבי אליעזר יהודה זצוק"ל, מדוע אינו מדבר על אביו ולא מספר אודותיו. כששמע רבי אליעזר יהודה זצוק"ל את השא לה, האדימו פניו מיד, כל גופו החל לרעוד, והוא אמר בהתרגשות: "בזכות אבי הק' זכה עם ישראל לשניים או שלושה דורות של תורה, וכי אוכל לדבר אודותיו?". החפץ חיים זצוק"ל היה אומר על הסבא: "אני 'מחבר ספרים', אבל האלטער מסלבודקה, 'מחבר בני אדם'. הסבא ידע לבנות את נפשו של כל אחד ואחד מוד למידיו בחכמה גדולה ובפקחות נפלאה, ידוע שהמהלך שלו בבניית האדם היה מתוך ההכרה ב'גדלות האדם', לרומם את האדם שלא יהיה מושפל בעיני עצמו, ובכלל זה, הוא ההכרה בגדלותו של חבירו ובמעלת 'צלם אלוקים' שבו, ולכשישכיל לדעת את ההנהגה הראויה בין הב ריות, אף הוא יתרומם בעצמו ויעשה את מע שיו מתוך הכרה בגדלותו.

על פי זה ביאר מִרְן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שם) את דברי הגמרא בעירובין (יג, ב): "אמר רבי אבא אמר שמואל, שלש שנים נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים הלכה כמותנו והללו אומרים הלכה כמותנו. יצאה בת קול ואמרה, אלו ואלו דברי אלקים חיים הן והלכה כבית הלל". הקשתה הגמרא: "וכי מאחר שאלו ואלו דברי אלקים חיים, מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן". ותירצה: "מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי בית שמאי". הוסיפה הגמרא ותירצה: "ולא עוד אלא שמק דימין דברי בית שמאי לדבריהן. כאותה ששינו, מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית, בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין. אמרו בית הלל לבית שמאי, לא כך היה מעשה שהלכו זקני בית שמאי וזקני בית הלל לבקר את רבי יוחנן בן החורנית ומצאוהו יושב ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך הבית".

ופירש רש"י (שם), שכוונת הגמרא להוכיח מדברי בית הלל שאמרו לבית שמאי, "מעשה שהלכו זקני בית שמאי וזקני בית הלל", שהק דימו והזכירו את "זקני בית שמאי" קודם שאמר "זקני בית הלל", וזו הייתה ענוותנותם של בית הלל, ללמוד את דעת בית שמאי החולקת עליהם, ואף להקדים את 'בית שמאי' לפני 'בית הלל', ובזכות שני הדברים הללו, נקבעה ההלכה כבית הלל.

והנה, בפטות אפשר היה להסביר שהוא בכלל מתן שכרם של בית הלל, שכיון שהיו מופלאים במידת הענוה זכו ללמוד לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא ולכן נקבעה הלכה כמותם. אמנם יש לפרש שאין זה מתן שכר גרי דא, אלא שהם זכו לכך מפני שדרכם היא הדרך להגיע לאמיתה של תורה!

שהרי טבעו של אדם כאמור, שקשה עליו לשרש את דעתו, לאחר שכבר נקבעה בנפשו על פי דברי צד אחד, וגם לאחר ששמע את דברי הצד השני. ומפני כך, נהגו בית הלל לשנות את

בתם וכגון שמתה אשת אחד מהם, שוב אינם יכולים לחזור ולהעיד, משום "דעביד אינש לאחזוקי דיבורא". כלומר, כל אחד מעדים אלו נפסל לעולם לעדות זו, מפני "שבודאי יאמר כד בריו הראשונים שלא יהא כשקרן" (ש"ך, שם), ונמצא שמסירת העדות בפעם השניה היא אינה עדות חדשה, מפני שאינו אלא חוזר על העדות הראשונה שהעיד בהיותו פסול.

וביאר מִרְן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר, מאמר 'עביד אינש לאחזוקי דיבורא'), שכוונתו היא כפי שנתבאר לעיל, שקשה לאדם מטבעו, לשנות את דעתו הרא שונה לאחר שהחזיק בה, ואף שאין כל פסול בעדים אלו לאחר שנתרחקה קורבתם, וסתם עדים הבאים להעיד בבית דין אינם חשודים על השקר, מכל מקום חוששים שמא ישלכו בזה מחמת שטבעו של אדם 'לאחזוקי דיבורא'.

תכונה זו קיימת בנפשו של כל אדם, ואם לגבי דברים שאדם שומע מאנשים אחרים הזהירה התורה ואמרה: "לא תשא שמע שוא", כל שכן שלגבי עניינים שאדם חשב עליהם בעצמו וס בור לבטח שהאמת כפי דעתו, יקשה עליו לר נות את דעתו הקדומה ולהודות בטעותו, ואף אם יוכיחו לו באותות ובמופתים שדעתו מר טעית הוא יתעקש להחזיק בהבנתו הראשונה תוך כדי שהוא נאחז בסברות שאינם ישרות על מנת להצדיק את דעתו הקדומה.

מעלת בית הלל - שהקדימו דברי בית שמאי לדבריהם

מידה זו, טבועה בנפשו של אדם בכל מילי דעלמא, וביותר בלימוד תורה - הן כשלומד לבדו והן כשלומד בחברותא, האופן היחיד שהאדם יוכל לגבור עליה היא על ידי שמיעה וביורור מדוקדק של הצד האחר לפני שקובע בפשו את דעתו. זו הדרך היחידה שבאמצעותה יגיע האדם לביורור האמת!

Laws for Life from Har Sinai

Harav Hagaon Binyomin Cohen Shlita

The parashah begins with the words וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לְפָנֶיךָ, and the opening vav comes to add something, as Rashi observes that just as the Aseres Hadibros in the previous parashah were given at Har Sinai, the mishpatim in this parashah were given at Sinai as well.

What is the Torah conveying to us by stressing that the mishpatim, too, are from Sinai?

The nations of the world have mishpatim as well. In fact, the obligation to set up a legal system, dinim, is one of the sheva mitzvos bnei Noach. Yet there is a significant difference between our mishpatim and those of the other nations: Our mishpatim are from Sinai. The nations enact laws in order to keep the peace and enable people to coexist without eating one another alive.

In contrast, the laws of the Torah exist not only for the sake of maintaining a harmonious society. They are the laws of Hashem, about which the passuk (Tehillim 18:31) says אָמַרְתָּ ה' צְרוּפָה. Chazal expound these words to mean that the mitzvos were given to refine and purify us. Through the Torah's laws, we become imbued with integrity and tzedek, which turns us into an am kadosh.

Hakadosh Baruch Hu did not grant these mishpatim to the nations; they are a gift for the am segulah, to enable us to become better people. The mishpatim serve to benefit not only the victim, but the perpetrator as well. Even the gazlan becomes better through the Torah's guidance.

Exchanging Hatred for Love

An example of this is found in the mitzvah of prikah. The passuk says: כִּי תִרְאֶה תְמוֹר שֶׁנֶּאֱדָר רֶבֶץ תַּחַת מִשְׁאוֹ וְחִדַּלְתָּ מֵעֹזֵב לוֹ עֹזֵב תֵּעֹזֵב עִמּוֹ. The Torah stresses here that the donkey belongs to your enemy, and the Gemara (Pesachim 113b) wonders how it is possible for one Jew to hate another, considering that we are commanded not to hate our fellow Jew in our heart. The Gemara answers that the passuk is referring to a sinner, whom we are allowed to hate.

Elsewhere, the Gemara (Bava Metzia 32b) teaches that if you are presented with two mitzvah opportunities simultaneously, one of prikah (unloading an animal's burden) and one of te'inah (loading an animal's burden), prikah takes precedence, because it involves sparing the animal from pain. If, however, the person whose animal needs te'inah is your enemy and the one whose animal needs prikah is your friend, then te'inah takes precedence, because it requires you to overcome your yetzer hara — lachuf es yitzro — and not hate the person.

Tosafos (Pesachimloc. cit.) wonder: Why do you need to overcome your yetzer hara, if you are permitted to hate the other person because he's a sinner?

To add another question, why does the value of lachuf es yitzro trump the value of preventing tzaar baalei chaim?

To the first question, Tosafos answer that since

you hate the other fellow, that person will hate you as well, due to the principle of כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים, כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם, and then you will come to sin'ah gemurah. To prevent sin'ah gemurah, you need to overcome your yetzer hara.

Rav Pam explains that sin'ah gemurah means personal hatred. You are allowed to hate the person l'sheim Shomayim, but there is no heter for personal hatred. Therefore, to prevent yourself from developing personal hatred towards him, you need to strengthen your love for him. If you show him love, he will feel love towards you as well, and then you won't come to sin'ah gemurah.

Regarding the question of why overcoming your yetzer hara takes precedence over preventing tzaar baalei chaim, Rav Pam explains that this is due to the principle of chayecha kodmin — your life comes first. A person has to worry about his own life before worrying about things like tzaar baalei chaim, and part of worrying about his own life is ensuring that he does not harbor hatred towards another Yid. In fact, the Chofetz Chaim, in Ahavas Chessed, entertains the notion that although a relative has the highest priority when it comes to tzedakah, a Yid who's your enemy might even have priority over your relative, due to the need to overcome your yetzer hara.

This is an example of how the mitzvos come to refine and purify us, to help us become better people.

Love Them, and They Will Love You

Still, we can wonder: If we're talking about a person whom you're allowed to hate, because he's a rasha, then how can we muster love for such a person?

The answer is that we need to look for aspects of the person that we can respect. This will enable us to overcome our yetzer hara and come to love him — and there's a mitzvah to do so, to avoid reaching a point where the hatred becomes personal.

This idea is expressed by the Ohr Hachaim at the beginning of Parashas Vayigash. The Ohr Hachaim wonders: How could Yehudah have

expected Yosef — who he thought was a gentile Egyptian viceroy — to grant his request and free Binyamin, when Yehudah harbored tremendous hatred to this viceroy? According to the principle of כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם, if Yehudah needed a favor from Yosef, he could not have expected to receive that favor when he felt hatred towards Yosef! That principle is so powerful that the Ohr Hachaim explains that the word vayigash means that Yehudah made an effort to approach Yosef — not only physically, but emotionally as well. He knew that if he could fill his heart with love, then Yosef would feel that love.

This idea is also a fundamental requirement for harbatzas haTorah. The Mishnah describes Aharon Hakohen as אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמִקְרָבָן לַתּוֹרָה. We know that Aharon brought peace to people by approaching those who were in a fight and telling each one that the other person felt bad and wanted to reconcile. Then, when the two met, they would make peace. But how did Aharon bring people closer to Torah?

The meforshim explain that the answer lies in the words אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת, which immediately precede the phrase וּמִקְרָבָן לַתּוֹרָה. Since Aharon Hakohen loved people — even people who were bad inside — he would approach them and show them love. The people felt his love, and automatically desired to have a keshet with Aharon and be like him. That's how he was able to bring them close to Torah — through the love he showed them.

We saw a similar phenomenon with Rav Aharon Leib Shteinman, Rav Chaim Kanievsky, and other gedolim. Even those who were weak in Yiddishkeit and yiras Shomayim felt comfortable in the presence of gedolei Yisrael.

This is also the derech we absorb from our rebbe'im here in yeshiva. Through the love and the keshet that results — כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים — we all become uplifted, and our Torah and yiras Shomayim are strengthened.

This Shabbos is Shabbos Mevorchim Chodesh Adar, the month when we are marbim b'simchah,

though Mishloach Manos, Matanos La'evyonim, and Seudas Purim. These mitzvos bring us to the level of Yom Hakippurim, which is a day like Purim — meaning that Purim is greater than Yom Kippur.

through mitzvos bein adam l'chaveiro that we become better people with more refined middos, and through that we are zocheh to be marbim b'simchah.

Gut Shabbos.

All mitzvos purify us, but it is specifically

YESHIVAS MIR YERUSHALAYIM

ישיבת מיר ירושלים

ד' ניסן תשפ"ג
MARCH
26²⁰₂₃
 BELL WORKS

Annual Celebration Dinner

	<p>Mr. & Mrs. YITZCHAK ROSEDALE <i>Cincinnati</i> Guests of Honor</p>		<p>Mr. & Mrs. REFOEL WEISS <i>Brooklyn</i> Kesser Shem Tov Award</p>
	<p>HARAV CHAIM MAYER ROTH Shlita <i>Lakewood</i> Rav of Kehillat Sterling Forest Sefard Dayan Beis Din Maysarim Lakewood Rabbinical Alumnus Award</p>	<p>Young Alumni Leadership Award</p>	
			<p>Mr. & Mrs. ELI RAPPAPORT <i>Baltimore</i></p> <p>Mr. & Mrs. DOVID SEITLER <i>Chicago</i></p> <p>Mr. & Mrs. CHAIM YITZCHOK (MITCH) ZOLTY <i>Toronto</i></p>
<p>Ralph Herzka Shlomo Yehuda Rechnitz LEGACY CHAIRMEN</p>	<p>Zevi Schick DINNER CHAIRMAN</p>	<p>Ben Philipson Yossi Snyder CAMPAIGN CHAIRMEN</p>	<p>P 718.972.0500 F 718.851.1999 E dinner@themir.org W themir.org/dinner</p>
<p>Meilich Rubin Eli Schron ALUMNI CHAIRMEN</p>	<p>Akiva Glatzer Eliyahu Rosenbaum JOURNAL CHAIRMEN</p>	<p>Aaron Frankel Nechemia Jacobovits YOUNG ALUMNI CHAIRMEN</p>	